

Arrest

nr. 326 411 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op (...) in de gemeente Montenegro, in het departement Quindio. U hebt de Colombiaanse nationaliteit en bent niet-praktiserend christen. U was getrouwd met L.(...) d.(...) J.(...) R.(...) C.(...) en scheidde van haar. Jullie kregen een zoon, D.(...) A.(...) G.(...) R.(...), die in Colombia woont.

U hebt in het begin van uw leven in Montenegro gewoond en verbleef daarna voor korte periodes op verschillende plaatsen, waaronder het eiland Aruba en de steden Apartado, Pereira, Armenia en Bogota. In 2000, toen u in Apartado woonde, werd uw toenmalige partner vermoord. De reden hiervoor kent u niet, maar zijn familie verweet u dat u hierachter zou zitten. Dit droeg bij tot uw beslissing om toen uit Apartado te verhuizen. Na Bogota ging u rond 2017 in Pesca wonen, een gemeente in het departement Boyaca. Daar

had u een relatie met een man genaamd E.(...) L.(...) P.(...) , met wie u gedurende vijf jaar samenwoonde. Eind 2021 kocht u een finca, een kleine boerderij, in de wijk La Nueva Union, Riosucio, niet ver van de gemeente Bajira in het departement Antioquia. Daar leefde u tot begin april 2023, toen u naar Apartado, Antioquia verhuisde. Op 3 oktober 2023 bent u vanuit Medellin naar België vertrokken.

Uw problemen begonnen in 1998, toen u nog samen was met uw toenmalige vrouw. U had toen een stuk grond in de buurt van Apartado dat u had gekocht van een man genaamd G.(...) E.(...). Op een dag in augustus van dat jaar kwamen enkele mannen met afgedekte gezichten naar de plek waar jullie woonden. Ze namen G.(...) apart, samen met twee andere mensen en vermoordden hen. De mannen vertelden u en uw vrouw dat jullie moesten vertrekken, waardoor u uw grond moest achterlaten. U kon op dat moment niet terecht bij het kantoor voor slachtoffers, omdat dit toen niet bestond in Apartado. Bijgevolg hebt u toen geen aangifte gedaan. Een tiental jaar later ging u toch aangifte doen voor deze ontheemding omdat u toen vernomen had dat dit mogelijk was, waardoor u in het register voor slachtoffers terechtkwam.

Toen u uw finca had in Riosucio kende u in 2023 andere problemen. U werd benaderd door personen die u vroegen of u coca wilde telen. Initieel weigerde u dit, maar toen u zag dat uw burens coca begonnen te telen, en zij u verwittigden dat u dit ook moest doen, begon u ook coca te telen. Dit bleek echter niet voldoende winstgevend te zijn voor u, waardoor u besloot om alle coca opnieuw weg te halen. Op 31 maart 2023 kwamen twee personen van de Clan del Golfo op een motor naar u toe om u te zeggen dat u 24 uur de tijd had om de zone te verlaten. Ze gaven verder geen uitleg of redenen. Omdat u wist dat u anders in de problemen zou komen verkocht u enkele zaken van op uw finca en gaf de rest weg, waarna u op 1 of 2 april vertrok richting Apartado. In Apartado legde u klacht neer bij de Fiscalía. U liet deze tweede ontheemding tevens registreren in het register voor slachtoffers. Omdat u de aanwezigheid van de paramilitairen ook in Apartado voelde, besliste u om naar België te vertrekken. U nam op 3 oktober 2023 een vlucht vanuit Medellin en kwam na een tussenstop in Madrid in België aan op 5 oktober 2023. Op 19 oktober diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar uw land van herkomst vreest u voor uw leven ten aanzien van de paramilitairen.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, een aangifte m.b.t. het incident eind maart 2023; een toestemming voor het ontvangen van financiële steun; een bewijs dat u recht hebt op humanitaire hulp; een brief die u stuurde naar de Eenheid voor Slachtoffers om steun te ontvangen; bewijs dat u bent opgenomen in het register voor slachtoffers wegens de twee gevallen van ontheemding die u kende; bewijs dat u in de woonwijk La Victoria woonde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u vreest voor uw leven ten aanzien van de paramilitairen van de Clan del Golfo (CGVS, p. 14 & p. 18). De twee paramilitairen die op 31 maart naar u toe kwamen op uw finca, zouden u gezegd hebben dat u 24 uur de tijd had om de zone te verlaten en gaven daarbij verder geen uitleg (CGVS, p. 14). Uit het feit dat u vervolgens de tijd had om, naar u verklaart, nog enkele zaken te verkopen of weg te geven aan uw burens, en u nadien de nodige spullen hebt kunnen verzamelen en zonder incidenten bent kunnen vertrekken (CGVS, p. 14), valt af te leiden dat de paramilitairen u daadwerkelijk de kans gaven om de zone te verlaten. Afgaande op uw verklaringen was het klaarblijkelijk slechts hun doel u uit dit gebied te doen vertrekken. Logischerwijs is er dus geen reden waarom ze u nog zouden vervolgen nadat u effectief vertrok, zoals ze u opdroegen.

Dit blijkt ook uit uw eigen gedragingen in het half jaar na uw vertrek uit uw finca in Riosucio en vóór uw reis naar België (CGVS, p. 15). In deze periode keerde u eerst terug naar Apartado en vervolgens verhuisde u

naar El Oscito. Op beide plaatsen zocht en vond u werk en een onderkomen (CGVS, p. 9, 14, 15), ondanks dat er volgens uw verklaringen in beide plaatsen een belangrijke aanwezigheid is van de paramilitairen (CGVS, p. 14). Dit wijst er uiteraard op dat u ook zelf niet van mening was dat de gebeurtenissen in Riosucio nog gevolgen voor u zouden hebben.

U vermeldt twee incidenten in deze periode, maar die veranderen de bovenstaande appreciatie niet. Zo stelt u dat u in de periode dat u van april tot oktober 2023 in Apartado verbleef, zou zijn benaderd door paramilitairen die u vroegen of u nog in Chocó woonde, waarop u hen vertelde dat u er was weggegaan (CGVS, p. 14). Daarnaast verklaart u dat iemand u vertelde dat het beter zou zijn als u niet zou terugkeren naar Riosucio en dat u zich beter afzijdig kon houden van wat er daar gebeurd was (CGVS, p. 14). Uit niets valt af te leiden dat deze kwestie van de cocateelt in Choco nog gevolgen voor u zou moeten hebben na uw vertrek uit die regio.

Wanneer u op het einde van het interview wordt gevraagd of er in de periode tussen de bedreiging op de finca in 2023 en uw vertrek nog iets gebeurd is, antwoordt u: "Nee, maar toen ik naar hier kwam wel" (CGVS, p. 15). U verklaart vervolgens dat u toen u anderhalve maand in België was, bericht kreeg dat één van de twee mannen waarbij u in die periode woonde en voor u wie werkte, was vermoord (CGVS, p. 15). U linkt dit echter op geen enkele manier aan uw eigen vrees.

Na bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt Clan del Golfo te moeten vrezen in geval een terugkeer naar Colombia. Het probleem dat u met hen zou hebben gehad is immers zeer specifiek beperkt tot de regio waar u gedurende anderhalf jaar naartoe ging om aan landbouw te doen. Uw problemen eindigden wanneer u daar vertrok. Buiten het feit dat u daar enige tijd werkte hebt u met deze regio geen banden (CGVS, p. 17-18), zoals blijkt uit uw vele verblijfplaatsen voordien en nadien (CGVS, p. 4-6, 9, 14, 15). Dit in acht genomen alsook uw aangetoonde capaciteit om op verschillende plaatsen in Colombia een leven uit te bouwen, is er geen enkele reden waarom u nog op de plaats zou moeten komen waar uw problemen zich voordeden.

Volledigheidshalve dient nog kort te worden ingegaan op enkele zaken die u aanhaalt van vroegere periodes.

Wat betreft het incident dat u meemaakte in 1998 in de buurt van Apartado blijkt uit uw verklaringen op geen enkele manier dat dit incident in verband kan worden gebracht met het incident in Riosucio in 2023. Op de vraag of het incident uit 1998 later nog voor problemen heeft gezorgd, verwijst u naar de algemene situatie waarbij mensen in Colombia vermoord worden door paramilitairen, en praat u over de impact die dit incident had op de relatie met uw vrouw (CGVS, p. 11). Hoewel de ontheemding in 1998 uiteraard betreurenswaardig is, blijkt uit uw verklaringen dus niet dat u nadien ooit nog vervolgd of bedreigd bent op een manier of door personen die met deze ontheemding in verband kunnen worden gebracht.

In 2000 werd uw toenmalige partner vermoord. De omstandigheden en het motief waren onduidelijk. Verdachtmakingen door zijn familie tegen u, maakten dat u toen besloot Apartado een tijd te verlaten (CGVS, p. 11), maar verder maakt u nergens melding van latere gevolgen die met dit incident verband houden.

Met betrekking tot uw homoseksualiteit: tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst u naar de conservatieve houding die er in Colombia heerst ten opzichte van homoseksuelen (CGVS, p. 9 & p. 17), maar u geeft op geen enkel ogenblik aan dat uw seksuele oriëntatie geldt als één van de directe redenen die u ertoe dwongen Colombia te verlaten of dat uw problemen verband houden met uw homoseksualiteit. U stelt enkel niet te weten in hoeverre uw seksuele geaardheid bijdroeg tot uw problemen in Riosucio, gegeven dat er veel machismo heerst (CGVS, p. 17). Uit uw verklaringen kan ook niet blijken dat u uw homoseksualiteit verborgen moest houden – wel integendeel; u stelt dat u dit aan de mensen in uw buurt in Riosucio openlijk vertelde (CGVS, p. 17) - of dat u met dusdanig ernstige discriminatie werd geconfronteerd dat deze kan gelijkgesteld worden met vervolging.

De documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw herkomst, uw verdrijving uit Riosucio en uw ontheemdingen. Dit zijn elementen die het CGVS in deze beslissing op zich niet in twijfel trekt.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden

(‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt hij een beoordelingsfout op.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u vreest voor uw leven ten aanzien van de paramilitairen van de Clan del Golfo (CGVS, p. 14 & p. 18). De twee paramilitairen die op 31 maart naar u toe kwamen op uw finca,

zouden u gezegd hebben dat u 24 uur de tijd had om de zone te verlaten en gaven daarbij verder geen uitleg (CGVS, p. 14). Uit het feit dat u vervolgens de tijd had om, naar u verklaart, nog enkele zaken te verkopen of weg te geven aan uw burens, en u nadien de nodige spullen hebt kunnen verzamelen en zonder incidenten bent kunnen vertrekken (CGVS, p. 14), valt af te leiden dat de paramilitairen u daadwerkelijk de kans gaven om de zone te verlaten. Afgaande op uw verklaringen was het klaarblijkelijk slechts hun doel u uit dit gebied te doen vertrekken. Logischerwijs is er dus geen reden waarom ze u nog zouden vervolgen nadat u effectief vertrok, zoals ze u opdroegen.

Dit blijkt ook uit uw eigen gedragingen in het half jaar na uw vertrek uit uw finca in Riosucio en vóór uw reis naar België (CGVS, p. 15). In deze periode keerde u eerst terug naar Apartado en vervolgens verhuisde u naar El Oscito. Op beide plaatsen zocht en vond u werk en een onderkomen (CGVS, p. 9, 14, 15), ondanks dat er volgens uw verklaringen in beide plaatsen een belangrijke aanwezigheid is van de paramilitairen (CGVS, p. 14). Dit wijst er uiteraard op dat u ook zelf niet van mening was dat de gebeurtenissen in Riosucio nog gevolgen voor u zouden hebben.

U vermeldt twee incidenten in deze periode, maar die veranderen de bovenstaande appreciatie niet. Zo stelt u dat u in de periode dat u van april tot oktober 2023 in Apartado verbleef, zou zijn benaderd door paramilitairen die u vroegen of u nog in Chocó woonde, waarop u hen vertelde dat u er was weggegaan (CGVS, p. 14). Daarnaast verklaart u dat iemand u vertelde dat het beter zou zijn als u niet zou terugkeren naar Riosucio en dat u zich beter afzijdig kon houden van wat er daar gebeurd was (CGVS, p. 14). Uit niets valt af te leiden dat deze kwestie van de cocateelt in Chocó nog gevolgen voor u zou moeten hebben na uw vertrek uit die regio.

Wanneer u op het einde van het interview wordt gevraagd of er in de periode tussen de bedreiging op de finca in 2023 en uw vertrek nog iets gebeurd is, antwoordt u: “Nee, maar toen ik naar hier kwam wel” (CGVS, p. 15). U verklaart vervolgens dat u toen u anderhalve maand in België was, bericht kreeg dat één van de twee mannen waarbij u in die periode woonde en voor u wie werkte, was vermoord (CGVS, p. 15). U linkt dit echter op geen enkele manier aan uw eigen vrees.

Na bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt Clan del Golfo te moeten vrezen in geval een terugkeer naar Colombia. Het probleem dat u met hen zou hebben gehad is immers zeer specifiek beperkt tot de regio waar u gedurende anderhalf jaar naartoe ging om aan landbouw te doen. Uw problemen eindigden wanneer u daar vertrok. Buiten het feit dat u daar enige tijd werkte hebt u met deze regio geen banden (CGVS, p. 17-18), zoals blijkt uit uw vele verblijfplaatsen voordien en nadien (CGVS, p. 4-6, 9, 14, 15). Dit in acht genomen alsook uw aangetoonde capaciteit om op verschillende plaatsen in Colombia een leven uit te bouwen, is er geen enkele reden waarom u nog op de plaats zou moeten komen waar uw problemen zich voordeden.

Volledigheidshalve dient nog kort te worden ingegaan op enkele zaken die u aanhaalt van vroegere periodes.

Wat betreft het incident dat u meemaakte in 1998 in de buurt van Apartado blijkt uit uw verklaringen op geen enkele manier dat dit incident in verband kan worden gebracht met het incident in Riosucio in 2023. Op de vraag of het incident uit 1998 later nog voor problemen heeft gezorgd, verwijst u naar de algemene situatie waarbij mensen in Colombia vermoord worden door paramilitairen, en praat u over de impact die dit incident had op de relatie met uw vrouw (CGVS, p. 11). Hoewel de ontheemding in 1998 uiteraard betreurenswaardig is, blijkt uit uw verklaringen dus niet dat u nadien ooit nog vervolgd of bedreigd bent op een manier of door personen die met deze ontheemding in verband kunnen worden gebracht.

In 2000 werd uw toenmalige partner vermoord. De omstandigheden en het motief waren onduidelijk. Verdachtmakingen door zijn familie tegen u, maakten dat u toen besloot Apartado een tijd te verlaten (CGVS, p. 11), maar verder maakt u nergens melding van latere gevolgen die met dit incident verband houden.

Met betrekking tot uw homoseksualiteit: tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst u naar de conservatieve houding die er in Colombia heerst ten opzichte van homoseksuelen (CGVS, p. 9 & p. 17), maar u geeft op geen enkel ogenblik aan dat uw seksuele oriëntatie geldt als één van de directe redenen die u ertoe dwongen Colombia te verlaten of dat uw problemen verband houden met uw homoseksualiteit. U stelt enkel niet te weten in hoeverre uw seksuele geaardheid bijdroeg tot uw problemen in Riosucio, gegeven dat er veel machismo heerst (CGVS, p. 17). Uit uw verklaringen kan ook niet blijken dat u uw homoseksualiteit verborgen moest houden – wel integendeel; u stelt dat u dit aan de mensen in uw buurt in Riosucio openlijk vertelde (CGVS, p. 17) - of dat u met dusdanig ernstige discriminatie werd geconfronteerd dat deze kan gelijkgesteld worden met vervolging.

De documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw herkomst, uw verdrijving uit Riosucio en uw ontheemdingen. Dit zijn elementen die het CGVS in deze beslissing op zich niet in twijfel trekt.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch zijn nood aan internationale bescherming aantonen.

Volgens verzoeker tonen de aanrakingen met de paramilitairen die verwijzen naar de problemen van verzoeker in Choco aan dat zijn problemen niet lokaal van aard zijn maar dat de personen paramilitairen die actief zijn in de regio waar hij zich vestigde wel op de hoogte zijn van zijn problemen, dat zij dit duidelijk maken aan verzoeker en hem opvolgen en waarschuwen. Verzoeker brengt echter geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat wat er in Choco zich heeft afgespeeld nog gevolgen voor hem zou kennen en hij ten gevolge hiervan nood zou hebben aan internationale bescherming.

Derhalve wordt de volgende pertinente motivering hernomen:

“Dit blijkt ook uit uw eigen gedragingen in het half jaar na uw vertrek uit uw finca in Riosucio en vóór uw reis naar België (CGVS, p. 15). In deze periode keerde u eerst terug naar Apartado en vervolgens verhuisde u naar El Oscito. Op beide plaatsen zocht en vond u werk en een onderkomen (CGVS, p. 9, 14, 15), ondanks dat er volgens uw verklaringen in beide plaatsen een belangrijke aanwezigheid is van de paramilitairen (CGVS, p. 14). Dit wijst er uiteraard op dat u ook zelf niet van mening was dat de gebeurtenissen in Riosucio nog gevolgen voor u zouden hebben.

U vermeldt twee incidenten in deze periode, maar die veranderen de bovenstaande appreciatie niet. Zo stelt u dat u in de periode dat u van april tot oktober 2023 in Apartado verbleef, zou zijn benaderd door paramilitairen die u vroegen of u nog in Chocó woonde, waarop u hen vertelde dat u er was weggegaan (CGVS, p. 14). Daarnaast verklaart u dat iemand u vertelde dat het beter zou zijn als u niet zou terugkeren naar Riosucio en dat u zich beter afzijdig kon houden van wat er daar gebeurd was (CGVS, p. 14). Uit niets valt af te leiden dat deze kwestie van de cocateelt in Choco nog gevolgen voor u zou moeten hebben na uw vertrek uit die regio.

Wanneer u op het einde van het interview wordt gevraagd of er in de periode tussen de bedreiging op de finca in 2023 en uw vertrek nog iets gebeurd is, antwoordt u: “Nee, maar toen ik naar hier kwam wel” (CGVS, p. 15). U verklaart vervolgens dat u toen u anderhalve maand in België was, bericht kreeg dat één van de twee mannen waarbij u in die periode woonde en voor u werkte, was vermoord (CGVS, p. 15). U linkt dit echter op geen enkele manier aan uw eigen vrees.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker geen problemen meer heeft gekend in de gebieden waar hij zich na zijn vertrek uit Choco zonder problemen heeft gevestigd. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hierover anders doen denken.

Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift dat de moord op zijn partner in 2000 een homofoob motief heeft en dat hij dus wel degelijk problemen heeft gekend omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij stelt ook dat er geen of bijna geen landeninformatie wordt toegevoegd in verband met het risico omwille van de seksuele geaardheid van verzoeker en de mogelijkheid tot nationale bescherming van overheidsactoren in geval dat het homofoob geweld waarvan verzoeker al het slachtoffer is geweest in het verleden zich zou herhalen. Verzoeker verwijst hierbij zelf naar algemene landeninformatie.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst ook de Raad erop dat verzoeker op geen enkel moment gedurende het persoonlijk onderhoud problemen heeft aangehaald omwille van zijn seksuele geaardheid. Ook tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt verzoeker wanneer hem gevraagd wordt wat hij te vrezen heeft geen enkel probleem dat gelinkt is aan zijn geaardheid (Vragenlijst, vraag 3.5). Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat de moord op zijn partner in 2000 een homofobie motief zou hebben, heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verteld dat hij niet wist waarom deze partner werd vermoord. Niemand zou hem hierover iets hebben verteld en verzoeker zelf heeft geen klacht ingediend omdat deze partner zelf zijn eigen problemen had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Hij stelde duidelijk te zijn vertrokken uit de regio omdat de familieleden van zijn partner dachten dat hij de opdracht had gegeven voor de moord (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Nergens uit deze verklaringen blijkt dan ook enigszins dat verzoeker dacht dat zijn partner omwille van homofobie is vermoord. Hij heeft dit ook op geen enkele manier gesuggereerd, noch brengt hij concrete elementen bij die erop wijzen dat hij zelf wordt gevisieerd omwille van zijn geaardheid. Bijgevolg kan verzoeker niet ernstig volhouden dat de verwerende partij dit beter had moeten onderzoeken. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij Colombia is ontvlucht omwille van de problemen die hij zou hebben gekend met de Clan del Golfo (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoeker stelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud met betrekking tot zijn geaardheid louter *“Ik weet ook niet of dat met mijn seksuele geaardheid zou te maken hebben want de mensen kunnen dat daar vertellen, ze zijn zeer machistisch ingesteld, ze zijn homofob en ik weet niet in hoeverre dat ze mij wilden raken”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoeker komt aldus zelf niet verder dan speculaties. De stelling dat verzoeker dus reeds problemen kende omwille van zijn seksuele geaardheid betreft dan ook niet meer dan een loutere blote bewering te meer hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van enig probleem omwille van zijn geaardheid. Hierbij komt ook de vaststelling dat verzoeker blijkens zijn verklaringen openlijk vertelde aan mensen dat hij homoseksueel was en dat hij niet met dusdanig ernstige discriminatie werd geconfronteerd dat deze kan gelijkgesteld worden met vervolging.

Gelet op het geheel aan vaststellingen maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid.

Waar verzoeker wijst op het gebrek aan landeninformatie in verband met het risico omwille van de seksuele geaardheid van verzoeker en de mogelijkheid tot nationale bescherming van overheidsactoren in geval het homofobie geweld waarvan verzoeker al het slachtoffer is geweest in het verleden, hierbij verwijzend naar de moord van zijn partner in 2000, zich zou herhalen, kan hij niet overtuigen.

In de bestreden beslissing werd immers op goede gronden vastgesteld dat verzoeker op geen enkel moment gedurende het persoonlijk onderhoud concrete problemen heeft aangehaald omwille van zijn seksuele geaardheid (zie supra). Bovendien werd terecht gesteld dat de omstandigheden en het motief op de moord van verzoekers toenmalige partner in 2000 niet duidelijk waren, dat verdachtmakingen door diens familie tegen hem ertoe leidden dat hij besloot Apartado een tijdje te verlaten en dat verzoeker verder nergens melding maakt van latere gevolgen die met dit incident verband houden. Ook brengt verzoeker geen concrete elementen bij die er enigszins zouden kunnen op wijzen dat de gebeurtenissen met zijn toenmalige partner ingegeven waren door homofobie geweld en dat hij hierdoor ook gevisieerd wordt. Aangezien verzoeker zelf op geen enkel ogenblik aangaf dat zijn geaardheid één van de redenen was waarvoor hij Colombia diende te verlaten en internationale bescherming nodig had, kan hij niet ernstig voorhouden dat dit element wel een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde uitmaakt en dat dit had moeten worden afgetoetst aan objectieve landeninformatie.

De landeninformatie die hij zelf bijbrengt volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Het wijzen op het ontbreken van landeninformatie omtrent de seksuele geaardheid van verzoeker en de mogelijkheid tot nationale bescherming van overheidsactoren is in de gegeven omstandigheden dan ook niet van aard om de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling in een ander daglicht te stellen.

Overigens blijkt uit de landeninformatie die gelet op het verwijt in het verzoekschrift aan de verweernota werd toegevoegd, dat het loutere feit te behoren tot de LGBTQ-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot enige nood aan internationale bescherming. Verzoeker brengt geen informatie bij die anderszins doet besluiten.

Ter terechtzitting stelt verzoekers raadsman dat het dossier pas vervolledigd werd na het nemen van de bestreden beslissing gezien de landeninformatie pas later werd bijgebracht waardoor hij van mening is dat gelet op artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet de rechten van verdediging geschonden zijn, aangezien hij

niet kunnen antwoorden heeft op deze landeninformatie alsook desbetreffend geen middel kon ontwikkelen in het verzoekschrift.

Verzoeker toont niet aan dat hij belemmerd was in de mogelijkheid om in het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad middelen aan te voeren tegen de motieven van de bestreden beslissing. Uit deze motieven blijkt afdoende dat verzoeker de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn geaardheid zelf niet aanvoerde in het kader van de door hem beweerde nood aan internationale bescherming waardoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan worden verweten dit element niet aan landeninformatie te hebben afgetoetst.

Verzoeker toont niet aan dat hij door deze gang van zaken werd benadeeld en dat de procedure zonder het ontbreken van landeninformatie een andere afloop had kunnen hebben. Overigens had verzoeker de mogelijkheid om zijn opmerkingen op de bijgebrachte informatie te formuleren tijdens de terechtzitting en zelf ook informatie bij te brengen waaruit zou blijken dat deze informatie niet correct en actueel is en er in zijn hoofde tot een nood aan internationale bescherming dient te worden besloten.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen noch dat er in verzoekers hoofde een reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen

die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF